

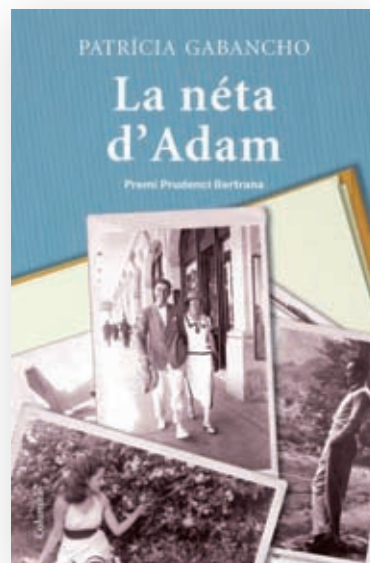
La vida és cap endavant

JUDIT PUJADÓ

La mort dels pares és un moment d'inflexió que propicia la necessitat de reflexió i de replanteig, no tant de la vida dels progenitors com de la pròpia existència. És aquest el motor de moltes obres de ficció que, amb la intenció de pouar en el passat i en l'intent d'entendre l'univers patern o matern quan tot just s'escapa, el que acaba fent és posar contra les cordes el sentit de la vida. Això és el que ha volgut fer Patrícia Gabancho a *La néta d'Adam*, una primera novel·la que va ser guardonada amb el premi Prudenci Bertrana en la seva 45a edició. Fins ara Gabancho havia destacat per la publicació d'exitoses obres d'assaig en què ha fet palès el seu compromís amb el país, aquesta seva segona i triada identitat que a *La néta d'Adam* es barreja amb encert amb la primera, l'argentina, i amb els anys rebels d'una joventut que es va acabar de cop amb el malson de la dictadura i la descomposició del país. Angèlica, la protagonista, va optar per

marxar-ne el 1974, enamorada de qui seria el seu primer marit i el pare del seu fill Guillem.

La néta d'Adam, escrita en un estil directe i efectiu, es desplega en una mena de puzzle on van encaixant les peces que són les vides de les dones protagonistes. Bela, la mare, és un cos ja malalt que ha sabut preservar el llegat de la història familiar entre les parets d'una casa que esdevé també símbol del país, saquejada per una cunyada, Graciela, que sembla no tenir-ne mai prou. Graciela és el punt més feble de la novel·la, segurament perquè l'autora s'ha deixat dur més per la vida que per la ficció narrativa, de manera que el personatge perd matisos. Angèlica, que torna a l'Argentina per fer net, hi troba el propi passat, la història d'una família que començava amb l'arribada, a principi del segle xx, d'Adán Rossi, aquell italià que arrossegava les misèries de la vella Europa al cor de la jove Amèrica. La novel·la traspua veritat. Traspua també la necessitat de la

GABANCHO, PATRÍCIA
La néta d'Adam

Editorial Columna
Barcelona, 2012
336 p.

protagonista, alter ego de Gabancho, de sentir-se en pau amb la memòria de la mare. «A la seva manera, la Bela l'havia beneïda», escriu. I és que de vegades sembla que, sense aquesta mena de benedicció, la vida —que sempre és cap endavant— s'escriu en fals.

descobriments de Maragall i de Riba en la seva etapa d'escolta. Després vindrien els anys del Seminari i els de Montserrat, que li permeteren descobrir Sagarra, J. V. Foix i Ausiàs March. I a partir d'aquí, del seu abandonament de la vida monàstica, les coneixences literàries s'anaren ampliant i diversificant.

El poeta ha llegit i rellegit, i els versos d'altres poetes s'han barrejat amb els seus i han conformat la seva obra. Les lectures de cada dia, els nous descobriments que ha anat fent al llarg de la seva vida, s'han anat incrustant en la

NARCÍS COMADIRA

Marques de foc.
Els poemes i els dies

Ara Llibres.
Badalona, 2012, 236 p.

seva ànima i ara formen part dels seus poemes. Comadira reconeix amb orgull i agraïment aquest llegat i dona pistes de quines han estat les principals influències de la seva obra. Alhora, fa un reconeixement i un elogi dels seus mestres: Modest Prats, Gabriel Ferrater..., aquells que en els seus inicis el varen guiar pel mar de poemes en el qual, sortosament, podem pescar.

